

Word even stil

60 eigentijdse vaderspreuken

Broeders van het Stille Leven

Broeders van het Stille Leven

Word even stil

60 eigentijdse vaderspreuken

Berne Media

Colofon

© 2019 Berne Media | uitgeverij abdij van berne
www.bernemedia.com

© 2019 Broeders van het Stille Leven

Omslag en vormgeving binnenwerk:

Ronald Smaal, Reis met goudvis

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8972 364 2

NUR 700

Jacobus zei: 'Het geloof staat voor de poort,
de hoop klopt aan, de liefde doet open.'

Inhoud

Een nieuwe stilte, een nieuw geluid	11
Gelijk	13
Koninklijke weg	14
Ontwaakt	15
In de roos	16
Ronde zielen	17
Puinhoop	18
Het grootst	20
Een verborgen zaak	21
Oude meester	22
Drievoudig geduld	23
Reservering	24
Nuchterheid	25
Bruikleen	26
Juweel	27
Twee vaders	28
Status	29
Moestuin	30
Verdienste	32
De weg van de liefde	33

Een mooi boeket	34
Draagkracht	35
Proefstuk	36
Geruisloos	37
Omkering	38
Het ware gebed	40
Afwasborsteltje	41
Orakel	42
Monnikenbrood	43
Kookles	44
Belabberd	45
Houtvuur	46
Lege handen	48
Volmaaktheid	49
Lawaai	50
Doof	51
Inbraak	52
Stilzitten	54
Geen mens	55
Moeders	56
Twee vuren	57
Middagduivel	58

Een nieuwe stilte, een nieuw geluid

‘Vaderspreuken’ is de benaming voor een verzameling korte uitspraken en verhaaltjes met een anekdotisch karakter over de praktijk van het monnikenleven. Zij stammen grotendeels uit de vierde eeuw, de tijd waarin het christelijke monnikendom ontstond toen eenlingen, die zich hadden teruggetrokken in de woestijn om aan hun geestelijke vervolmaking te werken, zich verenigden in monastieke gemeenschappen.

Nu woont schrijver dezes uiteraard niet in de woestijn, maar in de pastorie van het waterrijke Haarlemmerliede, een dorpje aan de rand van de stad. In onze verstedelijkte samenleving is evenwel veel woestijnachtige droogte en dorheid. Velen smachten naar verkwikking voor de geest in de wereldse woestenij van digitale hyperventilatie en elektrisch lawaai. Terwijl kloostergemeenschappen kleiner worden en veelal op hun laatste benen lopen, wordt de vraag naar de innerlijke beleving van de vrede van Christus almaar groter. Om die reden is een initiatief genomen: Broeders van het Stille Leven – mensen die samenkomen in een oase van rust en stilte. De pastorie is verbouwd met hulp van een aantal genereuze weldoeners – waarvoor heel veel dank! – zodat vier broeders er kunnen wonen in een

kleine, kloosterlijke gemeenschap. De reden voor deze vorm van samenleving mag duidelijk zijn: de monastieke modus is van oudsher een bron van christelijk leven, een heuse levensbron, die werkelijk beleefd kan worden in de stille aanwezigheid bij de Heer en in het gezamenlijk gebed. 'Beleef de stilte, onderga haar niet', vermeldt de regel van de Broeders.

Omdat de vaderspreuken diepe spirituele wijsheid bevatten en zij door hun eenvoud een goede inleiding vormen in het contemplatieve leven, leek het ons een mooi idee om bij de start van de Broeders van het Stille Leven terug te keren naar onze bronnen en de aloude vaderspreuken in een nieuw habijt te steken. Daarom bij de opening van het huis van de Broeders van het Stille Leven deze bundel van zestig eigentijdse vaderspreuken, geschreven door een geestverwant – Just a friend – die regelmatig met ons meebidt in de vespers.

In dankbaarheid ontvangen bij de opening,

Haarlemmerliede,
6 oktober, feest van de heilige
Bruno de Kartuizer,
br. Bernard

Gelijk

Een franciscaan, een benedictijn en een cisterciënzer ontmoetten elkaar op een conferentie voor religieuzen. Ze spraken uitgebreid over de genade van het geestelijk leven. De conversatie was levendig en op het niveau van wederzijds respect. Toch werd tijdens het gesprek duidelijk dat de drie het niet eens waren over wat nu het belangrijkste was in het leven van een monnik: de deugdbeoefening, de ascetische oefening of het heilige nietsdoen. Het meningsverschil liep hoog op en de mannen kregen bijna woorden over de kwestie. (Monniken zijn mensen, die net als alle mensen graag gelijk krijgen.) Om de lieve vrede te bewaren, besloten ze om een antwoord te gaan halen bij Jacobus, een gelouterd kluizenaar, die voor de gelegenheid de woestijn een dagje had verlaten en in z'n dooie eentje naar de conferentie was gekomen. De grijsaard hoorde de drie geduldig aan, zag het probleem, overpeinsde de zaak een kort moment, en zei toen: 'Soms is deugdbeoefening het belangrijkste, soms is de ascetische oefening het voornaamste, soms is nietsdoen het beste.'